

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/878/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114205716
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5114205716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľa: Ing. Z. M., nar. XX. X. XXXX, bytom D., J. V. XXX/XX proti odporkyni: Q. M., nar. XX. X. XXXX, bytom D., J. V. XXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s.r.o. so sídlom Žilina, D. Dlabača 2748/28, IČO: 36 854 956, o rozvod manželstva, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 17C/56/2014-25 zo dňa 16. 6. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina rozviedol manželstvo účastníkov a vyslovil, že žiaden z nich nemá právo na náhradu trov konania.

Svoje rozhodnutie zdôvodnil poukazom na ust. § 18 a § 23 Zákona o rodine, keď konštatoval, že vzťahy medzi manželmi sú vážne a trvalo rozvrátené, manželstvo neplní svoj účel a obnovenie manželských vzťahov do budúcnosti neprihádza do úvahy. Ďalej konštatoval, že účastníci spoločne dlhšiu dobu nežijú, nehospodária a každý z nich zabezpečuje svoje potreby sám, čo napovedá len formálnemu zväzku. Mimomanželský vzťah navrhovateľa s inou ženou a očakávanie narodenia dieťaťa ovplyvnilo spolužitie účastníkov a viedlo k citovému odcudzeniu.

O trovách konania rozhodol podľa § 144 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu podala odvolanie odporkyňa. Podľa jej názoru v konaní došlo k vadám, nakoľko samotné rozhodnutie vydal súd na základe nesprávne zisteného skutkového stavu a vec nesprávne posúdil, nakoľko dokazovaním nebol preukázaný zásadný rozvrat v manželstve účastníkov a neboli tak splnené zákonné podmienky pre rozvod manželstva (§ 205 ods. 2, písm. d/ a f/ O.s.p.). Napadnutý rozsudok vychádza výlučne z postoja a prejavenej vôle navrhovateľa, avšak vôbec nerešpektuje názor odporkyne na manželstvo účastníkov, jej vzťah k navrhovateľovi, jej vyjadrenia a celkový postoj k navrhovateľom tvrdenej dlhodobej kríze vo vzťahu účastníkov. Prvostupňový súd tak vyhovel vôli navrhovateľa rozviesť sa bez akejkoľvek zásadnej príčiny. Odporkyňa si je plne vedomá vekového rozdielu medzi účastníkmi, avšak nepovažuje to za dôvod, ktorý mal byť príčinou rozvodu manželstva. Už pred uzatvorením manželstva mali intenzívny vzťah, počas ktorého jej navrhovateľ zdôrazňoval, že je pre neho po všetkých stránkach vyhovujúcou partnerkou. Odporkyňa významne pomáhala navrhovateľovi pri budovaní jeho kariéry

a plnení pracovných povinností. Jej dcéry z predchádzajúceho manželstva odišli žiť do zahraničia, nakoľko mali za to, že navrhovateľ sa o odporkyňu postará, keďže to takto neustále pred všetkými prezentoval. Samotný navrhovateľ opakovane naliehal, aby svoj zväzok spečatili svadbou. Dodnes pre ňu ostal nevysvetlený odchod navrhovateľa zo spoločnej domácnosti, ku ktorému došlo bez akýchkoľvek predchádzajúcich indícií po návrate zo spoločnej letnej dovolenky. Odporkyňa si uvedomuje, že odchod zo spoločnej domácnosti a stav, počas ktorého nekomunikujú, sú závažnými okolnosťami, v dôsledku ktorých sa zväzok môže javiť ako formálny a nefungujúci. Je však presvedčená, že manželstvo je schopné túto krízu prekonať a je ochotná k tomu poskytnúť všetku potrebnú pomoc. Postoj navrhovateľa, ktorý na snahu odporkyne o obnovu manželského spolužitia nijako nereflektoval, možno považovať za ľahkovážny prístup k manželstvu, ktorý však nemôže byť základom pre rozhodnutie súdu o rozvode manželstva. Konanie navrhovateľa by nemalo požívať ochranu prostredníctvom rýchleho a predčasného rozhodnutia o rozvode manželstva, aby sa mu takto „zjednodušila“ situácia, ktorú si i napriek jestvujúcemu manželskému zväzku vytvoril s novou partnerkou. Rozvodom manželstva sa odporkyňa dostane fakticky do beznádejnej situácie, a to všetko za podporu, ktorú svojmu manželovi denno-denne poskytovala po dobu ich vzťahu. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolateľka žiadala, aby napadnutý rozsudok odvolací súd zmenil a návrh zamietol a priznal odporkyni náhradu trov konania.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v súlade s ust. § 219 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu spisu a preskúmaného rozsudku mal i odvolací súd preukázané, že navrhovateľ podal návrh na rozvod manželstva (19. 2. 2014), ktorý odôvodnil tým, že nastali vážne nezhody v názoroch na spoločný život, medzi manželmi došlo k odcudzeniu, manželstvo sa stalo len formálnym zväzkom, nebol naplnený účel manželstva, keď spoločné deti z neho nepochádzajú. Manželstvo je vážne narušené, trvalo rozvrátené a neplní svoju úlohu, pričom tento stav je nezmeniteľný. Odporkyňa vo vyjadrení uviedla, že s návrhom na rozvod manželstva nesúhlasí, nepovažuje rozvrat za tak závažný, aby bolo potrebné pristupovať k radikálnemu riešeniu vo forme rozvodu. Pripustila, že medzi manželmi sú isté nezhody a nežijú v spoločnej domácnosti, avšak spolužitie hodnotila ako harmonické a šťastné a dúfala, že problémy sú len dočasné. Navrhovateľ pred súdom jednoznačne vyjadril zotrvanie na rozvode manželstva s tým, že od 8. 8. 2013 nežijú v spoločnej domácnosti s odporkyňou, odsťahoval sa do iného okresu, má nadviazaný nový vzťah s inou ženou, ktorý považuje za perspektívny. Odporkyňa zopakovala svoj nesúhlas s rozvodom manželstva. Potvrdila, že od augusta 2013 nežijú s navrhovateľom v spoločnej domácnosti.

Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu postupoval podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd správne, keď vyhodnotil dôkazy a dospel k záveru, že vzťahy medzi manželmi sú vážnym spôsobom a trvale rozvrátené. Za správny pokladal odvolací súd záver o tom, že manželstvo neplní spoločenský účel a nie je predpoklad, aby v budúcnosti došlo k jeho obnoveniu. S týmto záverom sa odvolací súd, ako aj s odôvodnením rozhodnutia s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., stotožnil.

Tvrdenia uvedené zástupcom odporkyne v odvolaní sú správne, čo sa týka poukázania na to, že súd má skúmať objektívnu existenciu rozvratu vzťahov a skúmať naplnenie hmotnoprávnej podmienky na rozvod manželstva, ktorou je existencia vážneho narušenia a trvalého rozvratu vzťahu medzi manželmi, spôsobujúca nemožnosť plnenia účelu manželstva a kumulatívne neexistencia ďalšej perspektívy obnovenia manželského vzťahu. Podľa odvolateľky prvostupňový súd riadnym spôsobom neskúmal príčiny, ktoré viedli k údajnému vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, ale vychádzal najmä z postoja a prejavenej vôle navrhovateľa. Okrem listinných dôkazov (sobášny list, zmluva o nájme bytu) prvostupňový súd vychádzal pri rozhodovaní najmä z výpovedí účastníkov, ktoré hodnotil ako dôkaz. Z výpovede navrhovateľa jednoznačne vyplynulo, že nemá záujem na obnovení manželského spolužitia, pokladá ho za trvale rozvrátené a tento stav v jeho ponímaní pretrváva dlhšie obdobie. Odsťahoval sa zo spoločnej domácnosti, nadviazal vzťah s inou ženou a na obnovení spolužitia v žiadnom prípade nemá záujem. Ako dôvod tohto stavu uviedol neexistenciu spoločných záujmov a formálnosť vzťahu, ako aj

odlišné názory na riešenie životných situácií. Odporkyňa existenciu takéhoto stavu v manželstve viac menej potvrdila, argumentovala však tým, že jej vzťah k navrhovateľovi sa nezmenil a problémy hodnotila len ako dočasné. Takéto hodnotenie manželstva a vzájomných vzťahov je spravidla subjektívne zo strany každého účastníka. Súd potom musí vychádzať z ostatných zistení, ktoré objektívne naznačujú, či medzi manželmi je skutočný rozvrat, nasvedčujúci nemožnosti plniť účel manželstva, resp. rodiny založenej manželstvom. Súd potom do úvahy bral fakt, že kríza v manželstve pretrváva od augusta 2013, kedy sa odsťahoval navrhovateľ zo spoločnej domácnosti, pričom o rozvode manželstva rozhodol súd s odstupom takmer jedného roka. Ďalej objektívne zistenie je to, že z manželstva deti nepochádzajú a navrhovateľ má známosť s inou ženou.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti bol potom postup prvostupňového súdu správny, keď vyhodnotením všetkých dôkazov dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre rozvod manželstva. Odvolateľka nijakým spôsobom nepreukázala, že by od rozhodnutia prvostupňového súdu došlo k nejakej zmene pomerov, prípadne, že by sa stanovisko navrhovateľa k otázke rozvodu manželstva zmenilo. Z týchto dôvodov potom odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím ust. § 144 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.